

služenimi dekani in fajmoštri se jim jih je poklonilo sedem, ki so bili prvi njih učenci, ki so bili profesor dogmatike v Ljubljani. Serca so vsim pričujočim veselja poskakovale in marsiktera solzica v očeh je pričala radost, ki je navdajala vse v prijaznih pomenkih z milostljivim knezom. Po kratki postaji v Postojni so se napotili naprej in na vsih postajah slovesno sprejemani so došli v Terst, kjer so jih svitli škof teržaški serčno sprejeli in je višja duhovšina se spodobno poklonila. V Terstu, kjer so imeli knez mnogo opravil, so ostali do pondeljka; v pondeljku pa je za Gorico srečni dan bil, sprejeti svojega višjega cerkvenega vladika. Celo pot od meje višje škofije do Gorice se je obhajal slovesen vhod, ki nam bo v blagem spominu vedno ostal. Poklonila se je novemu vladiku ne le duhovšina, temuč tudi obila množica cesarskih vradnikov, vojaških častnikov in pred vsimi že zunaj mesta mestni župan z odborniki kot namestniki mesta goriškega. Stanujejo svitli knez in bojo menda stanovali do konca julija v poslopji grofa Lantieri-ta, dokler njih stanovališče ne bode do dobrega popravljeno. V nedeljo bojo obhajali prvi nastop višjega duhovnega pastirstva, ktere ga bojo tudi pismeno oklicali v slovesnem listu v latinskem, slovenskem in laškem jeziku. Bog nam jih ohrani mnogo mnogo let!

Iz Celovca. „Danica“ je 14. t. m. za gotovo oznanila, da bo sv. pismo edino le v Ljubljani na svitlo dano. V „Priatelj-u“ od 15. t. m. pa razglasa društvo sv. Mohora sledeče: „Od več krajev gospodje poprašujejo, kaj in kako je zastran sv. pisma, — ali bode kaj ali nič, ali se naročnina prejema ali ne? Dajemo na znanje, da se je že lepo število naročnikov oglasilo in tudi že dnarjev vložilo. Ker se je nam štrana zastran sv. pisma hudo zavozljala, da še sedaj ni razrešena: raztegnemo čas naročil še do konca mesca julija tega leta, in pristavljamo, da nobenemu naročniku ni treba tistih dveh goldinarjev že sedaj poslati, temuč dostije, ako nam pismeno naznani, da ga je volja, naše sv. pismo naročiti si. Tako ni nobene nevarnosti, kaj zgubiti — le ime je treba napisati, poštino plačati in nam listič poslati, kar pa le nekaj krajcarjev znese, in še teh ne, ako kak domorodec imena naročnikov iz svoje okolice nabera. Rokopis, papir in pismenke — vse je pripravljeno, — Bog daj 7 do 800 naročnikov ali saj njih imena — in koj pri priči začnemo! Svoj čas bomo povedali vse jasno, kaj in kako, in še le tedaj bode treba, da gg. naročniki tista dva goldinarja pošljejo.“ — Čigavo je po tem takim pravo?

Novičar iz raznih krajev.

Iz Bohnije so se cesar podali v Tarnov, in odtod so čez Rzeszov in Lancut imeli 21. dan t. m. priti v Lvov, poglavno mesto Galicije, kjer bojo tri dni ostali. Na vsih postajah skozi celo pot so bili povsod slovesno sprejemani; posebno praznične priprave za počastenje Njih veličanstva so se pa delale v Lvovu, kjer je že prvi dan, ko so cesar stopili na gališko zemljo, 21kratno gromenje topov in razvitje cesarske zastave (bandera) naznanjalo veseli prihod. V tem, ko bivajo cesar v Galiciji, ogledovaje armado, vojaške in druge naprave, pričakujejo cesarico v Possenhofen-u, njeni domačii. — To ča dela letos res veliko škodo. V okolici Tabora na Českem je te dni strašna bila; „praž. nov.“ pripovedujejo od toče, po več liber (funtov) težke, in v Kosovi Hori celó od ene, ki je 7 funtov (?) tehtala; veliko živali je ubila, mnogo ljudi hudo ranila. Blizo Bruka na Štajarskem pa je bilo 13. t. m. tudi hudo vreme; iz polja beži 13 osób hitro domú; po ozki ulici so leteli eden za drugim — kar udari strela v nje in vsih 13 pobije na tla; eno žensko je raztergala popolnoma in ji pete razklalo, 12 se jih je spravilo spet na noge. — Nova priča, kako nevarno je leteti ob hudem vremenu! — V Tirolih delajo povodnji veliko škodo. — Naj novejše novice iz bojišča v Krimu segajo do 17. t. m., pa ne povejo nič posebnega. Obé strani

se pripravljate na novo bitvo. Zavezniki od 16. t. m. napravljajo baterije, s katerimi bočejo zid Redana in Kornilovega baštjona prestreliti. Iz Azije pa, odkodar se dolgo nič slišalo ni, se zdaj sliši, da rusovska armada maršira proti Karsu; kjer tudi od te strani pelje pot v Carigrad (poglej naš zemljevid rus. turšk. bojišča), bo treba zaveznikom paziti tudi na to stran. — Časnik petrogradski od 12. t. m. na dolgo in široko pretresuje pismo francozkega ministra od 5. t. m., v katerem pretresu se še zmiraj volja in up mirne sprave razodeva, in krivda, da so se dunajske pogajanja razbile, pripisuje se le „hudobni volji“ angležke in francozke vlade. — Ker je cesarju Napoleonu že dnarja zmanjkalo za vojsko, ga bo treba spet na pósode jemati. Ker pa se smé po francozki vladni osnovi to le zgoditi, ako deržavni zbor dovoli, je ta že poklican na 2. dan prihodnjega mesca. — Milodarov za udove in sirote na Angležkem, katerih možje in očete so konec vzeli v vojski, se je že nabralo blizo 10 milijonov gold.; dosihmal vživa iz tega zaklada milošnjo že 1487 udov, 1802 otrok, ki so zgubili očete, 33 pa popolnoma sirot. — Admiral Napier je unidan rekel, da lani so angležke vojne ladije malo opravile na izhodnjem morji, letos pa menda ne bojo celó nič. — Ustaja Karlovcov v Španii še ni zaterta. — V Bernu v Švajci je stala te dni neka 45 let stara ženska pred porotno sodbo, ki je zažgala dve hiši iz tega namena, da bi jo na vse žive dni zaperli in tako preživili; obsojena le na 11 let, je prosila glasno sodnike zadaljšo ječo, ker izpušeno čaka le spet lakota. Čudne reči se slišijo na svetu!

Ženitva kneza Lazara.

Národna serbska.

Poslovenil M. V.

Vino pije car mogočni Stepan
U Prizrenu tam u belem gradu.
Vino toči zvesti sluga Lazo,
Pa le caru čašo prenataka,
In na cara krivo pogledava.
Car pa praša Laza svoj'ga sluga:
Oj, za Boga! zvesti sluga Lazo,
Kar te prašam, povi po pravici,
Kaj ti meni čašo prenatakaš?
Kaj na mene krivo pogledavaš?
Ali konjič se ti je pokvaril?
Ali obleka ti je ostaréla?
Ali blaga mar imaš premalo?
Kaj ti malo je na mojem dvoru?
Odgovarja zvesti sluga Lazo:
Ne hudúj se car besedam mojim,
Kar me prašaš, da povém resnico.
Ni se konjič meni ne pohabil,
Ni obleka meni ostaréla,
Tudi nimam ne premalo blaga,
Vsega dosti je na dvoru tvojem;
Ne hudúj se car besedam mojim,
Ker me prašaš, da povém resnico:
Kolikor za mano slug je prišlo,
Vsi so slugi se ti prikupili,
Vse si sluge, o moj car, poženil,
Jaz ne morem le se prikupiti,
Mene car le nočeš oženiti
Za mladosti in lepote moje.
Odgovarja car mogočni Stepan:
Oj za Boga! zvesti sluga Lazo,
Jaz ne morem tebe oženiti
S službenico ne z govedarico;
Za te iščem deklice gosposke
Ino za se dobrega prijatla,
Kteri more biti mi naj bliže,
S kterim hladno hočem vino piti;
Al poslušaj zvesti sluga Lazo:
Jaz sem za te deklico že našel
Ino za se dobrega prijatla

Tam pri starem Jug-Bogdanu
sivem
Milo sestro devet Jugovičev,
Milico naj mlajšo hčerko milo.
Al ne smé se ž njim o tem meniti,
Ni mu lahko tega omeniti;
Ker gosposki je po rodu Bogdan,
Rad ne bode dal deklince slugu.
Al poslušaj zvesti sluga Lazo:
Danes petek, jutri bo sobota,
Po jutrnjem pa nedelja svetla,
Šel tedaj na lov bom na planino,
In poklical starega Bogdana.
Ž njim še pojde devet Jugovičev.
Ti v planino pa ne hodi Lazo,
Ampak ti na dvor' ostani belem.
In gotovi nam večerjo krasno.
Kadar z lova pridemo s planine
Vabil jaz bom Juga na večerjo,
Ti pa vabi devet Jugovičev.
Ko na stole vsedemo se zlate,
Ti navali med žganje sladkora,
Pa nanosi vina začernelca.
Kadar se pa napijemo vina
Marsikaj bo stari Jug govoril:
Kak nekteri ste junaci verli.
Ino vzel bo knjige staroslavne
Da bo pravil iz njih zadnje čase,
Ti pak urno teči v tanki turen
In prinesi tisto čašo zlato,
Ki ni davno, kar sem si jo kupil
Ondi v belem gradu Varadinu
Od deklince mlade zlatarice,
Za njo dal pol drugi tovor blaga;
Jo natoči z vinom začernelcom,
Jo pokloni staremu Bogdanu.
Takrat bode se zamislil Bogdan
S čim da tebe Lazo bi obdaril.
Jaz pa bodem ondaj ga opomnil
Milice naj mlajše hčerke mile.
(Konec sledí.)

Današnjemu listu je priložena 29. pòla Vertovcove „obéne povestnice“.